

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön július 23^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkeszői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Az elhagyott vár. *(Végzet.)*

„Milly ellenkező eset, midőn a' második nap estve házam békes tetője mosolygott előmbe; a' régi fák, a' falu 's azon darab föld, mellyhez legkorábbi gyermekségem emlékezete csatlá magát, hol annyi szeretetet tapasztaltam, milly egészen más benyomást tettek reám, mint eddigelé. Kocsim figyelmet gerjeszte a' falubeliek közt e' félreeső 's járatlan uton. Inasom már messzéről köszöntgete mindeniknek, 's mindegyiket neven szólítá; a' postalegény vidámon pattogtatá ostorát, 's a' lovak sebes koczogva haladtak odább. „A' nagyságos ur jön — kiálta inasom fenn a' kapunál megérkezvén — nyissátok-ki a' kaput!“ — „A' nagyságos ur!“ — hangzék az egész házban, 's minden a' legörvendetesb lázadásba jött. Anyám éppen nem volt otthon; legott tehát hirnök küldetett érte. Én a' nagy látogató szobába mentem. Az ismeretes nagy terem, a' félsetétség, a' setét falszőnyegek, az ódivatos bútorok, ezen békes és még is komoly lét reám leirhatlan benyomást tett. Ezelőtt illy élet, melly itt a' hegység tövében, tova a' nagyvilág zajától 's álkedvétől olly csendesen és tükör-simán lefoly, nekem siri magánynak tetszett volna; most irigylém a' szivet, mellyet illy kis világ ki tud elégíteni. Más nap megérkezék anyám; ő minden meglepetés nélkül véletlen megjelenésemen legbelsőbb szeretettel fogadott, noha vizsgálódó tekintete és aggodalma nyugtalanítának, de én feltevém magamban, hogy előtte nyugodalmat színlelek. Nekem mindent el kellett volna beszélnem, de ő semmit se kérdezett. Ő ezt látszott mondani: igen nagy örömemre van, hogy téged láthatlak, de nem kérdelek mi hozott hozzád. A' várharang vacsorára szólított; a' tiszteletes ősz, ki ifiúságom vezére volt, lépett-be. Örömtől sugárzó arczczal jött előmbe; örült, hogy foglalatosságim ismét megengedék, hogy édes anyámat ápolhatom, 's egy jó fiúnak öröme, ki övéit viszontlátja, volt beszédének textusa.

Igy lassanként beszoktam e' régi életmódba. Reggel a' pásztor kürtje ébresztett-fel; asztal előtt a' plebanus jött-el, 's anyámmal

egy parthie sakkot játszott; asztal után a jó asszony, ha ki nem kocsikázott, kötéséhez látott. Estve a tisztartó jött sáfárságáról számot adni és rendeléseket kapni, 's engem kérdezett, mikor akarnám számadását megvizsgálni. Ez okot adott a' jövendő felől gondolkodnom, 's én e' jó embereket elhitetém, hogy nem minden szánt szándék nélkül jöttem haza. Már ezelőtt is gondolkodtam a' kastél kiujítása felől, 's több terveket készítették. Most tehát haladék nélkül az építetéshez fogtam, 's legott egyik szárnyat le is bontattam. Anyámat az építés igen érdekelte; igen sokat értekezett velem e' felől, 's iparkodott az egészbe rendet és mértéket hozni.

A' régi gyermekkori foglalatosságok, az emlékezet, melyet ezek bennem felköltöttek, sőt maga ezen csendes élet is néha epedéssel tölték-el keblemet; de még a' fergeg egészen le nem csillapodott, hogy engem illy életmód egészen kielégíthetett volna. Az első, mit a' megsebesített állat tesz, az, hogy az erdőbe hujdosik; én is sebhedt szívemmel oda fordulék, hol előbb szeretetet és oltalmat tapasztaltam. De miután egy pár hónapig építvényeimet szorgalmasan folytatnám, némelly közbejött nehezségek egész kedvemet elvevék, 's én olasz országba utazni tökélem-el magamat. Már előbb is vágytam ezen országot látni, de oda most inkább nyugtalanság, mint kíváncsiság hajtott. Ott szerepet játszani eszembe se jött már; visszatartó, bizodalmatlan lettem; kerültem a' társaságokat; egy tekintet, egy mosolygás, egy félsugva kimondott szó elég volt már ingerlésemre. Érzettem, hogy nem számolhatok hasonló joggal a' világ örömeire, mint egyéb embertársaim. Kerülém az alkalmat valakivel közelebbi viszonyba jutni. Zajos multságokat csak a' távulból néztem, 's ha benne részt vevék is, magamra felettébb vigyáztam, az öntetszésnek mindennemű érzetét megfojtván magamban; mert érzettem, hogy az reám nem illett. Roma nagy épületeivel, egy lehunyt világnak nagy 's csendes képeivel, valómat egészen lekötötte. Az össze rombolt épületek különös vigasztaló altatást hintének keblemben. A' klastromokat is meglátogatám, 's élénken érzem, miképpen az élet örömeiről le lehet mondani, hogy annak bajaitól is megmenekedjék az ember.

Romában levél által hirt kaptam, hogy anyám tetemesen beteg. Vissza utaztam tehát, 's veszedelmesnek találtam betegségét, mint felőle tudósítottam. Az orvosnak még volt reménye, de anyámnak nem. Egész valója megváltozott; beszédje, tette mind olyan volt, mintha minden, a' mi földi, őt csak félig érdeklené. Atláttam most, hogy érettem nem ok nélkül küldött. Ő velem még komolyan akart egyszer beszélni, mit én eddig tovább halogattam. Most, ezt igen is érzettem, meg kellett lennie. Megérkezésem után néhány nappal

egykor igen sokat beszélt nekem betegségéről 's Istenben tökélyes bizodalmaról. Ekkor egyszerre felszólla, erősen szemmel tartván: „És most kedves fiam! — úgy mond — valamit kell kérdezniem tőled, mit ugyan már régen kellett volna tennem: Szerencsés vagy-e?“ — E' kérdés engem megijesztett, és késelkedtem felelni. — „Válaszolj fiam! — unszola anyám — most kell tudnom; vagy talán örök titkot akarsz belőle csinálni anyád előtt?“ — „Hogy szerencsés vagyok-e? — Szerencsés — ó igen — mért ne volnék az? Mindenem van, mire az embernek e' világon szüksége; éltem a' világ örömeivel is; én többet nem kívánok!“ — „Igy tehát — viszonzá anyám — semmi önvizsgálat, semmi kitekintés e' földi léten túl, semmi sem adhatott pótlékot a' helyett, mit a' természet tőled megtagadott? Még mindig mardossa belsődet a' nádály? te csak arról gondolkodsz mindig, mid nincsen, 's nem arról, mennyid maradt még. Szegény fiam!“

En semmit se tudtam neki felelni ezekre, 's mindketten némák maradtunk. Darab idő mulva kezemenél fogott, 's érzékenyülve mondta: „El ne fordulj fiam; beszélj velem; ne hagyd hinnen, hogy anyai léteimet szememre veted, 's éltedet, melly néha kevéssé keményebben nyom, nekem tulajdonitod hibául. Még minden jó lehet, csak komolyan akard; nyisd-meg előttem szivedet, már egyszer ideje van; hidd-el, mi mindketten kevesbbé vagyunk szerencsétlenek, mint magunk is hittük. Vallj-meg mindent, hogy félre ne értsenek. Hiszed-e, hogy anyai szívem szintugy vérzett, mint a' tied? Mikép hihetted, hogy rejtve maradt előttem, mi belsőddel történt? Szólj, 's kérjük azután az Istent, hogy szivedet hajlékonyná tegye, miképpen az enyimet azzá tette.“ Ezzel szeliden magához vont, könnyes szeme kimagyarázhatlan szeretettel csüggött rajtam. Én magam is sirtam. Soha ezelőtt a' legkeserűbb gondolat sorsom felett nem volt képes csak egy könyre is birni.

„Mindenek előtt — folytatá anyám — meg kell vallanom, hogy magam legtöbbet hárihattam volna el; tudtadra kellett volna adnom, mi váraozik reád a' nagy világban, 's így sok kellenetlenségtől megmenthettelek volna. De reá birtak, hogy minden intés nélkül bocsássalak-el magamtól; e' mellett félttem, hogy megsértelek. De pillantatom a' távulban is rajtad függött; mindenütt vigyáztam reád a' nélkül, hogy te azt tudtad volna. Azért nem kell semmit is elbeszélned; én mindent tudok. Vess egy komoly tekintetet a' jövőbe; kezdj most új életet! Én hálát adok Istenemnek, hogy valahára tartozkodás nélkül szólhatunk egymással; csak ezért siettettem visszajöttödet, mert veled világosan akartam szólni.“

Illy beszéd előttem egészen új volt. Én ugyan anyám szeretetében legkevesbbé se kételkedtem; de a' határtalan anyai hivségről,

melly engem mindenhova követett, és velem mindent némán szenvedett, erről sejtényem se volt. Felette könnyebbülve érzém magamat, miután szívemet előtte kitártam. Ő megtanított engem az életet magosabb szempontból nézni, mint azt eddig tettem, 's én jó formán szerencsésnek érzém magamat.

Látja kegyed, hogy soká mulatok életemnek ezen szakaszánál; de hiszen az egyetlen ez, mellynél édes érzéssel mulathatok: mert egyedül csak beteg anyám mellett érztem magamat boldognak. Romából visszatértem óta minden pillanatot, mennyire lehetett, oldala mellett töltöttem. Ha szenvedései fájdalomra voltak, vigasztalám magamat azon gondolattal, hogy könnyebbitésökre mindent, mi hatalmamban volt, megtettem. Ha nyugottabb volt, akkor egymással beszélgettünk, vagy neki valamit felolvastam, 's a' világ és minden gyötrelmeim eltűntek; szégyeltem volna reájok gondolni is.

Gyertyám világa elhomályosul már a' betörő napfény előtt. Egész éjjelen át irtam e' levelen; oly mély tekintetet engedtem keblem belsejébe kegyednek fenni, hogy a' gondolat: kegyed ezt tőlem igen tova olvassa — igen megnyugtat. Valljon a' vak eset, mellynek kegyed ismeretségét köszönöm, össze fog-e még minket valaha vezetni?"

U. I. — Kegyed holnap elutazik, 's kevés óra mulva a' régi csend uralkodik ismét házamban. Ugy gondolom, levelemben mindent megírtam; csak azt függesztém még ide, hogy miután édes anyám tőlem örökre búcsút vett, szentül megfogadtam intése szerint élni. Mért nem tettem azt? Isten a' bizonyágom, hogy szívemben nem viselek gyűlölséget az emberek iránt. Örültem rajta egy pár év mulva hallván, hogy Emilia szerencsésen férjhez ment. Sokszor mondtam már magamnak, hogy meggyógyultam, és még is — — kegyed maga látta életmódomat; tudja, mi módon fogadtam kegyedet is, 's miképpen jelentem-meg előtte előszer!"

„Atyám — mondá Zsófia, miután a' levelet neki olvastam — mi a' jó bárót ismét meglátogassuk. Ah! milly örömet tennék valanüt érette! Mi őt ismét meglátogassuk atyám! vagy inkább, hívjuk-el őt magunkhoz! Bizonyára eljövend, ha megmondjuk neki, hogy csak magunkra vagyunk. Hiszen csak fogsz neki felelni édes atyám?"

Én leányomnak semmit sem ígértem-meg; következő reggel előtte következő levelet olvasék-fel.

„„Báró ur!

Kegyed szives írása, melylyel nekem sok örömet szerzett, annyiban igen megnyugtatott, hogy emberkerülésének forrása nem egyéb mint fájdalommas ifjúkori emlékezet. Igen mélyen megindított azon bizo-

dalom, mellyet hozzám és leányom iránt mutatott. Miképpen viszonzom ezt? Ugy hiszem az által, ha nyilván szóllok egy férjfiával, kit sokkal inkább tisztetek, hogy ne iparkodnám érette valamit cselekedni. Van az életben olly időpont, mellyben csak külső jelességek nyomósak; de nyomon követi a' másik kor, hol lelki miveltség és szilárdabb tulajdonok állítják-fel jogukat. Jaj azon férjfinak, ki fiatalkori fényére kelleténél többet gondol vissza; jaj annak, ki ötvenedik évében fájdalommal tekint vissza azon győzelmekre, mellyeket külseje tett! Mi szörnyen erőt vesz az illy emberen semmiségének érzete, ha egyszer önszeretetének kimaradhatlan megaláztatására kerül a' sor! Kegyednek éppenséggel nincs oka eddigi életmódjánál megmaradni: de minél tovább fogja azt folytatni, annál nehezebb lesz attól magát elszakasztani.

Látogasson-meg minket néhány napra; hajlandóságának ezen jele nekem és leányomnak felette nagy örömet szerzend. Mi igen kevés látogatást kapunk, 's kegyed lassanként hozzá szokik így a' társasághoz. Engedjen kegyed egy nyílt észrevételt: soha se fognak külsejére gondolni az emberek, mihelyt látják, hogy kegyed nem gondol reá. Mint mezei gazdák sokat beszélgethetünk egymással. Éljen szerencsésen báro ur, és ezután ne mondja, hogy nincsenek barátjai!“

„Meg fogja-e valljon őt e' levél nyugtatni?“ kérdé Zsófia. — „Az első pillanatban nehezen — felelém — de hiszen éppen az a' feladás, hogy a' benyomásoktól, mellyeknek igen is oda adta magát, elszakadjon. Ő sokkal értelmesebb, hogyses későbbben által ne látná igazamat. Meglátod, hogy nem sokára meglátogat.“ — „De leveled még sem eléggé nyájas — mondá Zsófia. — Te nem mondod-ki eléggé valódi részvétedet; úgy látszik inkább, mintha őt kormányozni akarnád, pedig ő inkább szánandó.“ — „Szánandó minden esetre — viszonzám — de ez mind csak oda járul, ha szerencsétlenségét nem veszi kelleténél nagyobbra. Hogy titkait nekünk felfedezte, az már elég nagy lépés volt. Ő igen érdekes ember, 's megérdemli a' fáradságot őt szokásaitól elidegeníteni, 's ismét az emberiségnek visszaszerezni. — „Ugy látszik, atyám, hogy igazad van“ jegyzé-meg Zsófia. — 'S nekem valóban igazam is volt.

Tizennégy nap mulva levelem után a' báro egészen véletlenül meglepett minket. Első napokban ugyan igen visszatartó volt; de lassanként kedvet talált a' társas életen, 's egészen nyíltan meg is vallotta ezt. Leányom mindinkább több vonzódást érzett iránta, 's én átláttam, hogy a' bárót is csak leányom vonzá hozzánk.

Midőn a' közelebbi tavasszal őt meglátogattuk, egykor este karomnál fogott, 's négy szem közötti beszélgetésre kért. Megvallá,

hogy mostani szerencséből semmi se hibázik, mint egy jó feleség. Ha tehát Zsófia, ifiúságának ellenére is, el tudná magát határozni, hogy kezét neki nyujtsa, úgy ő legszerencsésb ember lenne e' földön.

Én beszéltem e' felől leányommal; láttam, hogy a' bárónak obajtását szívesen teljesíteni szándékozik, 's a' legközelebbi majus-
innep őt már mint szerencsés menyasszonyt idvezlé.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Kobola-Polyánai fürdő Marmarosban.

(Utazási töredék.)

Ugocsa vármegyében utazván Szóllósig semmi különöst nem láttam az igen jó utakon kívül, és a' régi szállósi várnak; a' város tövében vagy 15—20 ölnyi magosságon álló dűledékeit. — Szóllóst egy fertály órányi távulsággal hátra hagyván egy gyönyörű völgybe juték, 's a' legjobb utakon meg sem érezvén lovaim a' kocsi terhét egy igen magas hegyre felporoszkáltak. (Itt a' trappolást — ügetést — poroszkálásnak hívják). Felérvén a' Hark-hegy legmagosabbj pontjára a' kereszthez, különös érzés foga el; mert magyar országnak szebb vidékeit már látván, itt valódi tündér látvány ötlött újra szemembe. — A' másfél órányi hosszúságú völgynek végén Huszt kamerális városnak egyik része 's a' régi huszti vár omladékai, — jobbról egy kősziklás hegynek meredek oldala, mintha mesterség által épített kőfalból volna, terjednek az alattok zajjal elsubanó Tisza vizébe. Szemközt a' Hark hegyétől fél órányi szélességű völgy közepén felségesen emelkedő 's magában szabadon álló Nyaláb nevű hegyen látszanak a' királyházi várnak omladékai, hol valaha Ulászló király a' legnagyobb inségben hosszabb ideig lakott. A' vár alatt ugyan csak Királyház faluja csendes lakhelyet ad századok óta lakosainak. — Előttem vagy 40 ölnyi mélységben vala Veresmart helység, — 's Huszt felé három óranegyednyire a' hegy oldalban F. Sárád falu, mellyek az egész látvány gyönyörét mindinkább nevelik. — Éppen nap lementével valék a' Hark hegynek azon pontján, hol ezen varázs látás minden halandót, ki azt legelőszer izleli, különös érzéssel tölti-el. — Nagy nehezen tudtam e' hegytől megválni. Csak az időnek késősége és Husztnak távulléte, hova estvére szállni igyekeztem, emlékeztettek a' menésre. Esti tizedfél órákor Husztra szerencsésen beértem. A' huszti régi várnak magas fekvése van; sajnálom, hogy időm nem vala dűledékeit megtekinteni. Másnap reggel utamat Tecsón és Hosszúmezón keresztül Marmaros-Szigetre folytattam. — Ennek szép fekvése, jó levegője, és jó vize van. — Lakosai többnyire kamerális tiszték, 's a' piaczi épületek nagyobb része a' kameráé. — Ezek közül nevezetesebbek a' kir. administratio és vármegye háza, Piaristák iskolai és lakó épülete szép templomjokkal, a' korona vendégfogadó, és más magánosoknak egy emeletű házaik. — Mester-emberek és kereskedők is lakják. A' köznép magyar, oláh és rusznyák. — Egy fertály órányira van a' Tiszán az átmenetel Szlatinára, hol a' kir. só-aknáléteznak. Itt lementem több mint 500 falépcsón a' Kunigunda- és Miklós-aknába, hol a' nagy földalatti terem, midőn az tökéletesen megvilágo-

síttatik, vajmi gyönyörű, 's mondhatni, valóban megható szép látványt nyújt. Ezen akna 55 ölnyi mélységű; benne kevés fehér, nagyobb részint kék eres barna só-kövek vágatnak. — A' munkások mécs mellett öl számra vágják a' sót, 's ha oda reggel 3—4 órakor lemennek, többnyire estve térnek vissza a' setét üregből, 's egyébbel mint kenyérrel és szalonnával ezen munkálódás ideje alatt nem élnek; pedig vajmi nehéz és fáradtságos e' keresetök módja! Egészségök fentartására a' t. administratio gondosan ügyel; mert őket a' Kobola - Polyánai fürdőbe, melly vasas részekből áll, tisztaságuk és erejek megszerzése végett, esztendőnként többszer felváltva bizonyos időre szokta parancsolni. — A' Kobola - Polyánai vasas fürdő Szigettől 3 órányira fekszik a' hegyek között egy gyönyörű széles völgyben Csoporka folyó mellett. — Kies itt a' vidék; — a' vendégek kényelmére egy vendégfogadó, 's előtte két sorban vagy 11 házacskák épültek, mellyekben szintén szállást kaphatni, ha a' számosabb vendégek a' fogadóban el nem férnének. — A' fürdőszobák különözve vannak, 's a' vasas viz csatornákon vezetetik a' hegy oldalából a' fürdő helyre, hol melegítettve öntött vas csókból és csapokból eresztetik a' fa-kádakba. — A' vendéglő ház hátuljában a' hegyek felé csinos és tiszta utakkal diszló sétahelyek vannak; több rendbeli forrás vizek futnak csörgedezve keresztül a' kerten. — A' vas viznek egy erősebb, és más gyengébb forrása van, hol a' mulató vagy beteges közönség egymás kedvéért versenyt iszik a' fris, csipős és italtra igen kellemes vizből. — A' sétáló parthiak szebb része ültetett fenyvesekből áll, mellyek gyönyörűn tenyésznek. — A' kertben és a' vendéglő ház előtt két ölnyire szűk kutak készültek. A' fürdő helynek tő-szomszédságában a' n. m. kamerának szeg-hámorja van, fél órányira pedig a' vas-hámor, melly itt Handal név alatt ismeretes, hova a' fürdő vendégek sétálni vagy kocsi-kázni szoktak, mivel gyönyörű látványt ad az olvasztott tüzes vasnak folyása. Ugyan itt lehet látni a' nyers vasnak minden félékre történő változtatását 's elkészítettését, mint p: o: eladandó vas-rudak képzését, kályha-részek, vas-csók, és egyéb nemű vas edények öntését, mi mind nem kevéssé mulattatja a' néző vendégeket. Létét ezen fürdő-hely nagyságos G—n C—s urnak köszöni. Kár hogy távulsága végett kevés vendég járja e' valóban gyönyörű helyet!

K Ü L Ö N F É L E.

Sibiriai gyomor. A' Sibiriaiaknak valóban csudás étvágyok van, mellyet alig hihet az, ki tulajdon szemével nem győződött meg felőle. Tobolskban, ugymond bizonyos utazó, egy még nem egészen öt esztendő gyermekét láték a' szoba padlatán ide-oda csuszni, és a' gyertyáról leceppent fadgyút nagy mohósággal felfaldosni. Meglepetve illy különös étvágyán kérdezém a' körülállókat, valljon olly különösen szereti e' gyermek a' fadgyút, vagy talán felette éhes volna? Egyik sem a' kettő közül, lön a' felelet, hanem a' Sibiriaiak mindent megesznek, mit megehetőt találnak, és soha semmi tápszert étlen elromolni nem engednek. Én a' gyermeknek egy egész szál gyertyát nyújték oda, mellyet az legott nagy étvágygyal felemészített, azután egy másodikat és harmadikat is. Uti tarsam neki ezután több font meg-

romlott írósvajat ada, melyet szinte megevett egy darab ott fekvő barna szappannal együtt. Kérem ezután a' körülállókat, ne adnának neki többet, mert világos volt, hogy mindent felfalt volna. — Még sokkal hihetlenebbnek tetszhetik a' megnöttek falánksága. Többszer volt alkalmam látni, hogy egy-egy nap 40 font hust is megevett a' Sibiriai. Gyomruk egészen más alkotású lehet mint a' mienk; mert különben theájokat és levesöket se tudnák elnyelni olly forrón, melly a' mi gyomrunkat összevissza égetné. Lehetetlen volna, hogy valamelly sibiriai gyarmat letelepedhetnék nyugoti Európában; egyetlen egy személy többet felemésztene, mint nálunk egy-egy család; pedig nem kicsiny.

Nagy felejdékenység. Bizonyos M*** ur II. Fridrich orosz király kamarása felette gyenge elmével birt, 's gyakran igen elgondolkodott, ugy, hogy a' bejelentett személyek neveit szüntelen ismételnie kellett, nehogy azokat elfeledje. Így történt egykor, hogy, midőn a' királynénak bizonyos Essex grófot kelle bejelentenie, Bülow ur, szász országi tisztviselő, enyelegve figyelmeztetné őt: „De az Istenért azután, kamarás ur, jól meggondolja, hogy ez az Essex nem az, ki lefejeztetett.“ A' kamarás köszöné Bülow urnak ebbeli figyelmeztetését, belép a' királyné szobájába, 's az Angolt következőkép mutatja-be: „Van szerencsém felségednek Essex gróf urban azon férjfiút bemutatni, ki nem fejeztetett-le.“

Költők megjutalmaztatása. Talán kevés költő tiszteltetett-meg annyira mint Ronsard a' 16-dik században a' franczia udvarnál. — II-ik Henrik, II-ik Ferencz, IX-ik Károly, és III-ik Henrik tisztelettel és aranynyal áraszták őt el. IX-ik Károly az ő dicséretére verseket is írt, mint a' bajor király Götheére. Stuart Maria ezüst szereket ajándékozott neki, mellyek mintegy 2,000 aranyat értek. Volt ezek között valamelly billikom, melly egy rózsabokrot képzett Parnass tövén a' Pegasussal. A' toulouse-i tanács neki egy ezüst Minervát küldött. Azonban az ő nagy részint silány költeményei mind el vannak feledve. — Könnyű dolog volt akkorban híres költővé lenni. Desportes Fülöp, III-ik Henrik lectora, egy rég elfelejtett költeményért IX-ik Károlytól 8,000 tallért kapott, 's egy sonettért Joyeuse admiráltól egy apátságot, melly neki 80,000 livret hozott-be évenként. III-ik Henriktől évenként 10,000 tallér rendes fizetése járt.

B e t ű r e j t v é n y .

H-val kiáltasz-fe!, a' midőn sohajtasz,
 J-vel, ha sok B-vel megterhelve állasz.
 H-val tested egyik részének fő éke;
 V-vel a' szakácsnak multhatlan szüksége.
 R-rel a' mezei gazda midőn látja,
 Örvend, mivel édes gyümölcsét várhatja:
 Kívált hogyha F-jét jónak dicsérheti,
 'S Z-jéből sokasult számát remélheti.

Előbbi rejtvény: Tót.

Figyelmeztetés. A' Regélő-Honművész első számait Julius elejétől kezdve még meg lehet rendelni.

Szerkeszi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.